

ΑΝΑΡΕΣ

περιεχόμενα:

Παγκοσμιοποιημένη
οικονομία
και αντίσταση

το έτος 2000

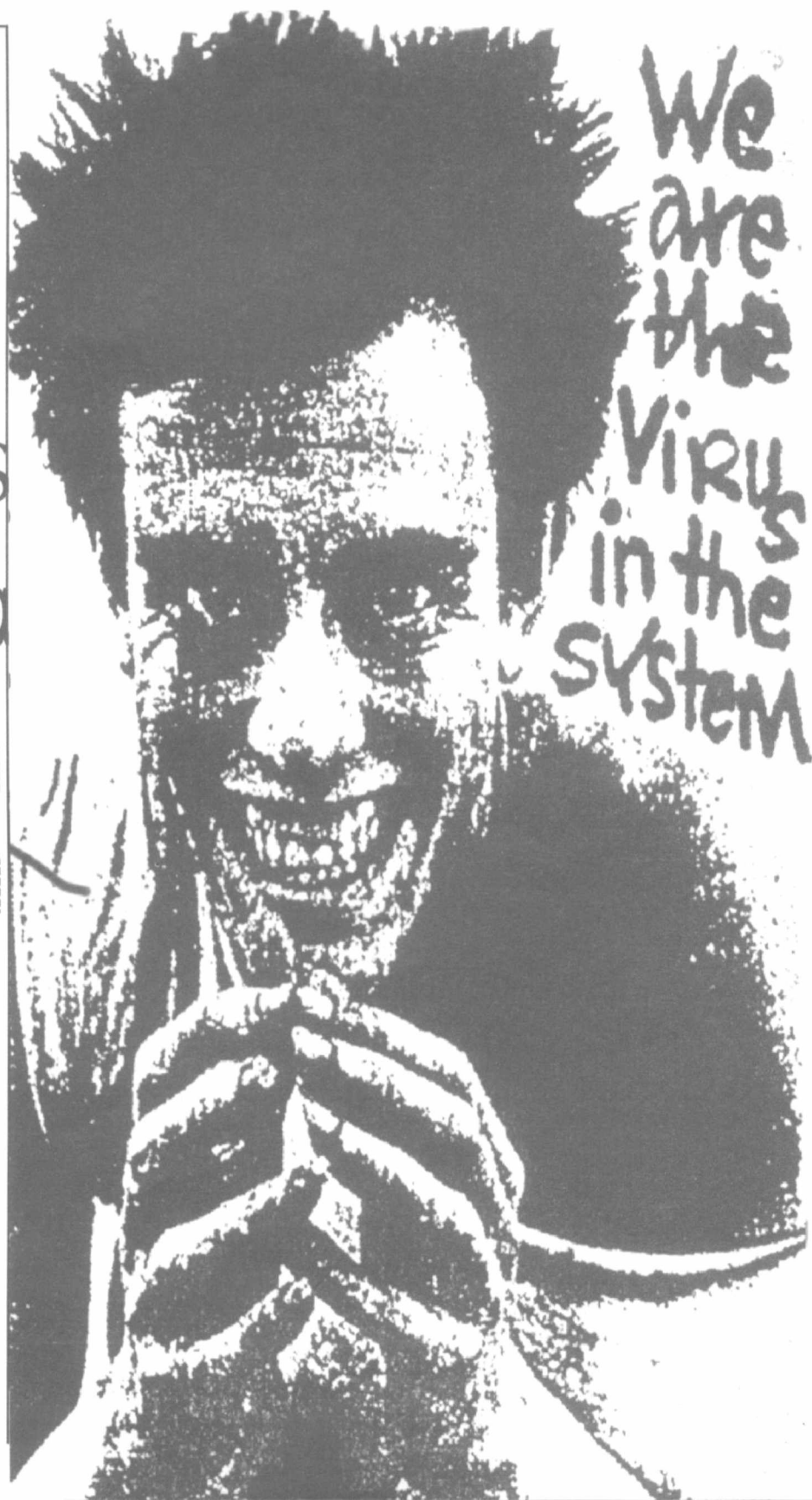
για το AIDS

μία ανάσα και μία σφαίρα

Κινητή τηλεφωνία
εκίνητη ζωή

Ουλρίκε
παραιτήσου!

drugs

Άλλο ένα αναρχικό έντυπο λοιπόν. Για την απλή ανάγκη να επικοινωνήσει κανείς.
Η μορφή λέει της επικοινωνίας (τόσο μεταξύ μας όσο και με τους "άλλους")
θα χαρακτηρίσει την ποιότητα του αντιπολιτισμού μας.

Διαλέγουμε και τον έντυπο λόγο.

Να γραφούν σκέψεις, απόψεις, διαφωνίες, ανησυχίες, χλευασμοί και κυνισμοί.

Εδώ και κάποια κείμενα (εκείνα με ημερομηνία για υπογραφή) από εκπομπές
που γίνονταν (κυρίως το 97) στο Ράδιο Ουτοπία που τώρα δεν εκπέμπει πια.

Είναι η αέναν προσπάθεια να εξαντλήσουμε το πεδίο του δυνατού.

Όχι πάντα εύκολα. Όχι χωρίς λάθη.

Ένα έντυπο για το χώρο (συχνώμη που πιστεύουμε ότι υπάρχει!) και την περιφέρεια του.

Είναι η ανάσα που κοιτάει πίσω τη στιγμή που κοιτάς μπροστά.

Για να μην μας παρασέρνει ένας στείρος ακτιβισμός.

Για να μην τρέχουμε από "φάση σε φάση" χωρίς να σκεφτόμαστε κατά που πάμε.

Έτσι ρίχνεσαι και κάνεις ένα έντυπο με μόνο όπλο την πολιτική σου
αποφασιστικότητα.

Για να πεις κάτι παραπάνω από "ένα σύνθημα που όλους μας ενώνει".

Για να περιπλανηθούν οι εμπειρίες.

Και μιας και μιλάμε για περιπλάνηση ας κλείσουμε εδώ με Ρεμπώ:

Επικοινωνία: Τ.Θ. 10969
54012 Θεσσαλονίκη

"Γεια σας, εδώ, όπου και να είναι.
Νεοσύλλακτοι της καλής θέλησης
θα έχουμε μια φιλοσοφία άγρια."

Το τεύχος αυτό είναι "αφιερωμένο" στους συντρόφους Κώστα, Νίκο, Βασίλη.

Παγκοσμιοποιημένη οικονομία. Ένας όρος που στέκεται δυναμικά "εμπόδιο" τα τελευταία χρόνια στον αναλυτικό δρόμο για την κατανόηση της δομής του νέου κόσμου που μας επιφυλάσσουν οι κυρίαρχοι. Περί τίνος πρόκειται; είναι ένα απλό κατασκεύασμα κάποιων διανοούμενων και της Le Monde Diplomatique; Ψάξαμε να βρούμε εάν αυτός ο όρος της "παγκοσμιοποιημένης οικονομίας" στέκει και αν μπορεί να χρησιμοποιηθεί στις αναλύσεις. Τα ερωτήματα μας τέθηκαν και από τη δράση των συντρόφων στη Βόρεια ευρώπη που απαντούν στην παγκοσμιοποίηση του κεφαλαίου με την παγκοσμιοποίηση της αντίστασης. Το ερώτημα μας απασχόλησε και μέσα από την "Πρωτοβουλία ενάντια στη συνθήκη ΜΑΙ" βλέποντας τη σπουδαιότητα αυτής της συνθήκης για τις πολυεθνικές κυρίως με έδρα στην Βόρεια αμερική και Βόρεια ευρώπη. Βλέπουμε κρίσεις σε μικρά χρηματιστήρια να ταράζουν και τις μητροπόλεις του κεφαλαίου. Κάτι από θεωρία του χάους; Το θέμα δε μπορεί να μένει έξω από την ανάλυση του υπάρχοντος εξουσιο-καπιταλιστικού πλέγματος. Εδώ θα φτιαχτεί ένα ιστορικό της τελευταίας χρηματιστηριακής κρίσης μέσα από το οποίο θα προσπαθήσουμε να δώσουμε απαντήσεις στα παραπάνω ερωτήματα.

ΚΙ ΟΜΩΣ ΟΛΑ ΞΕΚΙΝΗΣΑΝ ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΑ...

Οι αρχές της τελευταίας δεκαετίας αυτής της χιλιετηρίδας χαρακτηρίστηκαν από μια πρωτόγνωρη αύξηση του χρηματιστηριακού κεφαλαίου. Η παγκόσμια οικονομία μετατράπηκε σε ένα "καζίνο" (όπως διαπιστώνει ο Καστοριάδης) στο οποίο δεν επένδυναν μόνο για χούφτα σκληροτράχηλων σπεκουλαδόρων καπιταλιστών αλλά όλο και περισσότερο μικρομεσαίοι σπασίγκλες νοικοκυραίοι της διπλανής πόρτας. 43% όλων των ενήλικων βορειοαμερικανών επένδυσαν σε μετοχές από την αρχή της δεκαετίας. Φαινόμενο που καθυστερημένα αρχίζει να εμφανίζεται και στην Ελλάδα (και δώστου ένθετα στις εφημερίδες για το πως ο κάθε φρανκοκίλλερ μπορεί να επενδύσει στη Σοφοκλέους, ειδικό τμήμα του δελτίου ειδήσεων "το χρήμα σας!" - όλοι μάθανε που "να ανέβουν και που να κατέβουν" και πόσο έκλεισε το χρηματιστήριο στην Φρανκφούρτη και στο Μπανγκλαντές...). Μα και το κεφάλαιο φαίνεται να μη γνωρίζει κανένα περιορισμό πλέον. Επενδύσεις και μεγάλα έργα των πολυεθνικών με έδρα τις ηπα και τη βόρεια ευρώπη σε ασία, Λατινική αμερική και πρώην ανατολικές χώρες. Νέες αγορές, νέες υποσχέσεις για εύκολο και γρήγορο κέρδος. Στις 7 Αυγούστου 1995 η Wall Street Journal Europe διαπιστώνει: "δεν υπάρχουν πια εθνικές επιχειρήσεις, όπως δεν ωφελεί πλέον να μιλάμε για εθνικές αγορές". Τον Ιούλη του 97 το

αμερικάνικο "Wired" ανακοινώνει ότι η παγκόσμια οικονομία θα διπλασιάζεται κάθε δώδεκα χρόνια, δισεκατομμύρια άνθρωποι θα ζούνε σε μια άνεση χωρίς προηγούμενο και αναρωτιέται: "Μπροστά μας βρίσκονται 25 χρόνια πλούτου και ελευθερίας- έχετε μήπως κανένα πρόβλημα με αυτό;"

... ΩΣΠΟΥ ΝΑ ΦΤΕΡΟΥΓΙΣΕΙ ΜΙΑ ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ ΚΑΙ ΝΑ ΧΑΛΑΣΕΙ ΤΟΝ ΚΑΙΡΟ

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ

Την ίδια στιγμή που το "Wired" διακατεχόταν από άκρατη κερδοσιολογία το πρώτο φτερουγίσμα της πεταλούδας κάπου πολύ μακριά είχε γίνει. Από τότε μια χρηματιστηριακή κρίση σαρώνει το καπιταλιστικό πεδίο- και όχι μόνο στην "αναπτυσσόμενη" περιφέρεια όπως θα

δ ο ύ μ ε .

Πάνω από
δύο τρις
δολάρια
σε χρημα-
τιστηριακό

ΟΙΚΟΝ

κεφάλαιο κάνανε φτερά μόνο στις ηπα. 100 εκατομμύρια άνθρωποι προστέθηκαν σ αυτούς που κοιτάνε προς τα πάνω και βλέπουν μια γραμμή που ονομάζεται όριο φτώχειας από το καλοκαίρι του 97 έως σήμερα.

Ας πάρουμε τα πράγματα όμως με την σειρά: στις 2 Ιούλη του 97 η τράπεζα της ταϊλάνδης μετά από επιθέσεις κεδροσκόπων (sic) απελευθερώνει την ισότημιά του νομίσματος της. Μέσα σε μια μέρα αυτό κάνει το 15% της αξίας του. Η ταϊλάνδη η μέχρι πριν από λίγο αγαπημένη χώρα των επενδυτών εγκαταλείπεται από όλους. Ένας από αυτούς ο Georg Soros που τώρα αποσύρει τις επενδύσεις του. Η κρίση έχει αρχίσει. Μετά πέφτουν οι τιμές των μετοχών σε μαλαισία και ινδονησία. Τον Οκτώβρη του 97 ταράζονται για πρώτη φορά από την "ασιατική κρίση" τα χρηματιστήρια σε ευρώπη και Wall Street. Η κρίση φτάνει στην ν. κορέα. Η αγορά μετοχών καταρρέει. Ο υπουργός οικονομικών της παραιτείται στις 19 Νοέμβρη και γίνεται έκκληση στο ΔΝΤ για βοήθεια. Η κρίση αρχίζει να παίρνει ανησυχητικές για τους γραφειοκράτες διαστάσεις. "Ελπίζαμε σε ένα θαύμα!" θα δηλώσει αργότερα για εκείνη την περίοδο το αφεντικό του ΔΝΤ M. Camdessus. Αυτό που δεν είχαν αντιληφθεί ως εκείνη τη στιγμή ήταν ότι η κρίση αυτή δε θα έμενε μόνο στην περιφέρεια αλλά σύντομα θα έφτανε στο κέντρο του χρηματιστηριακού κεφαλαίου. Προς το

παρόν η θύελλα μαστίζει την οικονομία της ινδονησίας. Μετά το κατακύλισμα του νομίσματος και την απώλεια της αγοραστικής του αξίας του ξεσπούν βίαιες διαδηλώσεις και λεηλασίες σ' όλη την χώρα. Στις 21 Μαΐου του 98 παραιτείται ένας από τους πιο αιμοσταγείς δικτάτορες και από τα αγαπημένα παιδιά της δύσης ο Σουχάρτο και αναλαμβάνει ο Χαμππί. Και πάλι οι επενδυτές της δύσης αντιμετωπίζουν τη κρίση να αφορά μόνο την ασία. Έτσι το καλοκαίρι του 98 οι επενδυτές ανεβάζουν τις τιμές των μετοχών στα χρηματιστήρια των ηπα και της ευρώνης σε πρωτόγνω-

μεγαλύτερες πιέσεις στη ζώνη του ευρώ το 1999" ("Ελευθεροτυπία" 15/1/99). Έχουμε φτάσει στο σημείο που η κρίση έχει ακουμπήσει τις μητροπόλεις του κεφαλαίου. Το Φθινόπωρο παραλίγο να κηρύξει πτώχευση η Hedge Fonds Long Term Capital Management (LTCM) της Νέας Υόρκης που έπαιζε στο "παγκόσμιο καζίνο" στηριζόμενη στην υποτιθέμενη τέλεια software κάποιων ειδικών προγραμματιστών που έψαχνε το παγκόσμιο καπιταλιστικό πεδίο για νέες ευκαιρίες. Στην ιαπωνία η δεύτερη σε μέγεθος τράπεζα και μια από τις 50 μεγαλύτερες του κόσμου, η Nippon Credit Bank εθνικοποιείται με το ζόρι (!) και κηρύσσεται σε πτώχευση σε μια προσπάθεια να ξεπεραστεί η ευρύτερη κρίση στην ΝΑ ασία. Η αμερικανική τράπεζα Merrill Lynch "τονίζει ότι το 1999 θα είναι μια δύσκολη χρηματιστηριακή χρονιά και ότι τα κέρδη των επιχειρήσεων ενδέχεται να απογοητεύσουν τους επενδυτές" ("Ελευθεροτυπία" 15/12/98).

Ποιημένη

ρα ύψη. Είναι όμως το τελευταίο μεγάλο φαγοπότης προς το παρόν γιατί αμέσως μετά ξεσπά η οικονομική κρίση στην Ρωσία. Τον Αύγουστο του 1998 πέφτουν κατακόρυφα οι τιμές στο χρηματιστήριο και το ρούβλι τις ακολουθεί. Η οικονομία της Ρωσίας, που ουσιαστι-

κά στηριζόταν στον εσωτερικό (μέσω ομολόγων που ονομαζόνταν GKO) και στον εξωτερικό δανεισμό (π.χ. το 1996

ομία

το δάνειο των 4 δισ. μαρκών τα ονομαζόμενα "δώρα του Χέλμουτ"), καταρρέει σχεδόν. Η κυβέρνηση ανίκανη να πληρώσει στις 17 Αυγούστου υποτιμάει το ρούβλι και σταματάει την αποπληρωμή βραχυπρόθεσμων κρατικών χρέων ύψους 40 δισ. δολαρίων. Τα GKO γίνονται άχρηστα κουρελόχαρτα. Οικονομικές ενέσεις από ηπα και γερμανία χωρίς αντίκρουσμα. Πανικός κυριεύει τους επενδυτές που αποτραβούν τα κεφάλαια. Και όχι μόνο από την ρωσία. Η κρίση μεταπηδάει στη βραζιλία στη χιλή και την αργεντινή. Στην βραζιλία χορηγείται δάνειο 41,5 δισ δολαρίων για την αποπληρωμή των χρεών της. Ο νεοεκλεγείς πρόεδρος Καρντόσο υποχρεώνεται πριν να ανακοινώσει πρόγραμμα οικονομικής λιτότητας και περικοπές στον δημόσιο τομέα. Τίποτα όμως δε λέει να βοηθήσει και στις 13 Γενάρη του 99 το ριάλ υποτιμάται και παραιτείται ο διοικητής της κεντρικής Τράπεζας. Οι πολυεθνικές που έχουν έντονη παρουσία στην βραζιλιάνικη αγορά τηλεπικοινωνίας και αυτοκινήτων πανικοβάλλονται. Ο γερμανός καγκελάριος και ο βρετανός πρωθυπουργός μιλούν για την ανάγκη μιας νέας παγκόσμιας οικονομικής αρχιτεκτονικής. "Οικονομικοί αναλυτές στο Λονδίνο και στη Φρανκφούρτη σημειώνουν ότι η κρίση στην βραζιλία μπορεί να προκαλέσει νέο γύρο αναταραχών στην περιοχή των αναπτυσσόμενων χωρών, αλλά οπωσδήποτε ενισχύει τις προβλέψεις για

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

1. Βλέπουμε ότι μια κρίση σε μια χώρα της "περιφέρειας" όπως π.χ. στην ταϊλάνδη ή στη ρωσία οδηγεί σε χρηματιστηριακή κρίση και τις μητροπόλεις του καπιταλισμού. Βλέπουμε τις πολυεθνικές να ζητάνε (μέσω της συνθήκης ΜΑΙ π.χ.) την ανεμπόδιστη επέκταση τους σε όλα τα μήκη και πλάτη του πλανήτη. Πιστεύουμε ότι ο όρος "παγκοσμιοποίηση της οικονομίας" είναι υπαρκτός και χρήσιμος για την κατανόηση του καπιταλιστικού-εξουσιαστικού μηχανισμού σε κατεύθυνση αντίστασης και ανατροπής του.
2. Η παγκοσμιοποιημένη οικονομία έχει πολλά στοιχεία καζίνο που σημαίνει ότι δε μπορεί να ελέγχει πλήρως από κάποιους τεχνοκρατικούς υπολογισμούς. Η εξέλιξη του καπιταλισμού αυτόν τον αιώνα δε χωράει στους υπολογισμούς των ίδιων των καπιταλιστών. Έτσι ενώ μετά την οικονομική κρίση της δεκαετίας του 30, με τη συνδιάσκεψη του Μπρέτον Γουντς το 1944, δένεται η μετατρεψιμότητα του δολαρίου στα αποθέματα χρυσού, τριάντα χρόνια μετά, όταν η κρίση έχει ξεχαστεί και υπάρχει ανάγκη από τις ηπα να κόψει νέο χρήμα, αποδεδesμεύεται το δολάριο και καθιερώνονται οι κυμαινόμενες τιμές συναλλάγματος. Έτσι τόσο το Μπρέτον Γουντς όσο και τα "παιδιά" αυτής της συνθήκης το ΔΝΤ (ως μέσω για τη χορήγηση βραχυπρόθεσμων πιστώσεων) και η Παγκόσμια Τράπεζα (για την χορήγηση μακροπρόθεσμων δανείων) μετά την αδυναμία τους να προβλέψουν και να αντιμετωπίσουν την τελευταία κρίση που ακόμη διαπερνά το καπιταλιστικό πεδίο έχουν αποτύχει από την δικιά τους σκοπιά πάντα.
3. Σε μια προηγούμενη περίοδο είχε αναλυθεί ως αναβαθμισμένος ο ρόλος της οικονομίας σε σχέση με το κράτος. Έτσι το παγκοσμιοποιημένο κεφάλαιο φαι-

νόταν σα να ενοχλούταν από την ύπαρξη των κρατικών παρεμβάσεων. “Λιγότερο κράτος” άκουγες από τα στόματα των νεοφιλελεύθερων. Ξέραμε βέβαια ότι το κράτος μέσα στον καπιταλισμό δε θα έχανε ποτέ το θεσμικό και τον κατασταλτικό του ρόλο. Όμως όσο η κρίση διαπερνά την παγκόσμια οικονομία ο ρόλος του κράτους φαίνεται διαφορετικός. Μέσω της εθνικοποίησης της Nippon Credit Bank στην Ιαπωνία λύθηκε το πρόβλημα της. Και αυτή η εθνικοποίηση έγινε με το ζόρι, δηλαδή σαφέστατη παρέμβαση του κράτους όταν κάτι δεν πάει καλά. Όταν οι πολυεθνικές αλωνίζουν το πεδίο το κράτος ενοχλεί, όταν όμως ανακλύπουν προβλήματα ακόμη και οικονομικού χαρακτήρα το κράτος μέσου του μηχανισμού π.χ. των φόρων μπορεί να βάλει ένα κεράκι- γιατί ουσιαστικά εθνικοποίηση αυτό σημαίνει ότι τη ζημιά θα την πληρώσει ο περίφημος “φορολογούμενος πολίτης”. Ακόμη και όταν λένε “λιγότερο κράτος” εννοούν την κατάργηση του κρατικού παρεμβατισμού στην οικονο-

Και

μία με την μορφή των δασμών, της φορολόγησης των μεγάλων επιχειρήσεων, τις επιδοτήσεις και τον έλεγχο τιμών κλπ. και τη μείωση των δαπανών “κοινωνικής προστασίας” του σοσιαλδημο-

κρατικού μοντέλου της προηγούμενης δεκαετίας. Αντίθετα το κράτος δεν είναι ούτε “λιγότερο” ούτε στην σκιά που ρίχνουν οι πολυεθνικές. **Η παγκοσμιοποιημένη οικονομία χρειάζεται ένα ισχυρό κράτος που θα μπορέσει να πραγματοποιήσει μια δομική αναδιάρθρωση τόσο στην κοινωνία όσο και στις ίδιες του τις δομές.** Απελευθέρωση συνθηκών εργασίας, πρόσληψης και απόλυσης και ημερομισθίων, παράταιρο καταρράκωση του κοινωνικού ιστού μέσω της μείωσης των δαπανών για “υγεία”, “εκπαίδευση”, “κοινωνική προστασία” (welfare State), δραστική μείωση του δημόσιου τομέα. Όλα αυτά

απαιτούν βέβαια ένα ισχυρό κράτος μέσα στην αναδιάρθρωση. Φαίνεται ότι καταλλήλοτεροι για τη διεκπεραίωση αυτής της αναδιάρθρωσης είναι οι σοσιαλδημοκράτες και η κοινοβουλευτική αριστερά, μιας και οι περισσότερες κυβερνήσεις στην ευρώπη είναι κυβερνήσεις συνεργασίας αυτών των δύο. Άλλωστε και η γλώσσα που χρησιμοποιούν οι εκπρόσωποι της οικονομίας και του κράτους είναι η ίδια. Όταν κόσμος διαμαρτύρεται ενάντια στις πολυεθνικές αυτές προβάλουν το έργο υποδομής που κάνουν στις “αναπτυσσόμενες” χώρες. Οδικό δίκτυο, σχολεία, συστήματα ύδρευσης και ηλεκτρισμού κλπ. δηλαδή ασχολούνται με έργα που παραδοσιακά ανήκαν στον κρατικό μηχανισμό- τώρα για πιο λόγο γίνονται αυτά τα έργα δε χρειάζεται να επεκταθούμε. Από την άλλη άμα ακούσει κανείς το λόγο των πολιτικών πιστεύει ότι μιλάνε οικονομολόγοι: “ανάπτυξη”, “σύγκλιση”, “εκσυγχρονισμός”, “ανταγωνιστικότητα” των προϊόντων και των ανθρώπων, “προσαρμογή στις νέες συνθήκες” κλπ. Και είναι το εκπαιδευτικό σύστημα του κρατικού μηχανισμού και ειδικά τα πανεπιστήμια του που θα “βγάλει” το έμπυχο υλικό που θα στελεχώσει τις μεσαίες και ανώτερες βαθμίδες των πολυεθνικών οπουδήποτε στον κόσμο.

αντί

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΠΟΙΗΜΕΝΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ Η ΑΠΑΝΤΗΣΗ

Στο κλασσικό αριστερίστικο ερώτημα: “τι να κάνουμε;” σύντροφοι και συντρόφισσες από την βόρεια ευρώπη απαντούν ξεκάθαρα: παγκοσμιοποίηση της αντίστασης. Αυτή η τάση άρχισε να παίρνει σάρκα και οστά σε μεγάλο επίπεδο με την εξέγερση στην

Τσιιάνας του μεξικό. Εκεί οι φορείς αυτής της εξέγερσης φρόντισαν, αντί να ακολουθήσουν τον παραδοσιακό δρόμο των μαρξιστικών- λενινιστικών αντάρτικων για την κατάκτηση της εξουσίας να δημιουργήσουν μεταξύ άλλων και ένα δίκτυο επικοινωνίας και αλληλεγγύης με κόσμο που αντιστέκεται σε όλο τον πλανήτη. Σίγουρα έχουμε να κάνουμε αρκετή κριτική και στον EZLN και στο τι

σημαίνει αντίσταση π.χ. για διάφορες αριστερίστικες ομαδούλες ανά τον κόσμο. Αλλά εδώ μας ενδιαφέρει το δίκτυο επικοινωνίας κυρίως στη βόρεια ευρώπη και πως αυτό χρησιμεύει τώρα πολύ πιο πέρα από την αλληλεγγύη στους ζαπατίστας. Έτσι όταν καταστέλλεται ένα κοινωνικό κέντρο ή μια κατάληψη στέγης κάπου στην ευρώπη υπάρχει ένα γρήγορο μέσω επικοινωνίας για ενημέρωση και δράση. Αλλά και κινήματα εκτός ευρώπης (που σίγουρα δεν είναι αναρχικά όπως ίσως περίμεναν κάποιοι για να τα στηρίξουν) όπως το κίνημα MST της βραζιλίας έγιναν γνωστά. Και είναι σημαντικό τόσο να ενισχύονται αυτά τα κινήματα όσο και να έρχονται σε επαφή σε οποιοδήποτε επίπεδο, γιατί είδαμε ότι μικρά φτερουγίσματα σε “μία γωνιά του κόσμου” μπορούν να προκαλέσουν κυριολεκτι-

ετοιμάζεται με 500 μέλη της να “επισκεφθεί” την Ευρώπη. Η ένωση αυτή με 10 εκατομμύρια μέλη έχει πλούσια ιστορία αγώνα ενάντια στις πολυεθνικές στην ινδία όπως π.χ. ισοπέδωση των εγκαταστάσεων μιας από αυτές (για πληροφορίες στο διαδίκτυο: <http://www.stad.dsl.nl/~caravan>). Θα γίνει λοιπόν ένα караβάνι σε πολλές χώρες της ευρώπης για την προπαγάνδισή αυτού του αγώνα με αποκορύφωση την Κολονία τον Ιούνιο του 99 όπου θα γίνει η συνδιάσκεψη των πρωθυπουργών μελών της ΕΕ. Και άλλα δυο τουλάχιστον караβάνια θα βρεθούν στην Κολονία ενώ σύντροφοι από γερμανία και άλλες βόρειες χώρες έχουν ήδη επεξεργαστεί ένα πρόγραμμα δράσης για εκείνες τις μέρες.

Είναι λοιπόν στο χέρι αυτών που αντιστέκονται να ενώσουν τις δυνάμεις τους για να δώσουν την μόνη λύση που θα βγάλει τον καπιταλισμό από την κρίση: την ανατροπή του μαζί με κάθε μορφή καταπίεσης.

σταση

κά θυέλλες στο παγκόσμιο καπιταλιστικό σύστημα.

Είτε η παγκόσμια οικονομία βρίσκεται στην προσπάθεια “ομαλής” ολοκλήρωσης της, με την εξάπλωση των πολυεθνικών χωρίς κανένα φραγμό, με καθιέρωση ευλυγισίας των όρων πρόσληψης και απόλυσης και την ανακατανομή των πόρων και των εισοδημάτων στο “κέντρο”, είτε η παγκόσμια οικονομία βρίσκεται σε κρίση, στέλνοντας εκατομμύρια ανθρώπους στη φτώχεια και στον θάνατο στην “περιφέρεια”, πίσω της αφήνει μια γεωγραφία της φτώχειας, της εκμετάλλευσης, της μισέρι-ας, της υποταγής, του θανάτου. Δεν περιμέναμε και τίποτε άλλο. Δουλειά των ανθρώπων που εργάζονται για την ανατροπή του κεφαλαίου και του κράτους είναι τόσο η οργάνωση της τοπικής αντίστασης όσο και η συνεύρεση μεταξύ τους και με κινήματα που κινούνται αρνητικά σε σχέση με το υπάρχον σύστημα (διατηρώντας ενίοτε και τις διαφορές τους).

Το Φλεβάρη του 1998 δημιουργείται ένα παγκόσμιο δίκτυο πολιτικών και κοινωνικών κινημάτων, το PGA (People Global Action, web site: <http://www.agp.org>). Συμμετέ-

χουν διάφορα αγροτικά κινήματα (όπως το κίνημα των ακτημόνων της βραζιλίας), κινήματα ιθαγενών, συνδικάτα, γυναικείες οργανώσεις. Είναι τα πρώτα βήματα, σίγουρα με πάρα πολλά ερωτήματα, αλλά και με μια καινούργια δυναμική επικοινωνίας και αγώνα. Για τον Μάιο - Ιούνιο του 1999 ένα από τα αγροτικά αυτά κινήματα που συμμετέχει στην PGA η αγροτική ένωση της Καρατάκα της ινδίας

(οι φώτο είναι από τους τοίχους του κατελλημένου κοινωνικού κέντρου Euro Dushie στο Λάιντεν της ολλανδίας που συντονίζει το караβάνι των ινδών στην ευρώπη)

ΤΟ ΈΤΟΣ 2000

...πλησιάζει αργά αλλά σίγουρα το έτος 2000. Το τέλος άλλης μιας χιλιετηρίδας. Σύμφωνα πάντα με την χριστιανική μέτρηση του χρόνου τους.

Πλησιάζουν αργά αλλά σίγουρα κάθε λογής ανασκοπήσεις...

(φρίκη!! φανταστείτε ανασκόπηση μ' όλους τους μαλάκες που κυβέρνησαν το σώμα αυτού του πλανήτη από το **1 μ. χ. έως σήμερα**, όλα τα αθλητικά γεγονότα, όλους τους πολέμους, όλη την ιστορία της τέχνης..)

Θα μας βομβαρδίσουν λοιπόν με βόμβες ψέματος, με **βόμβες** ότι είμαστε η συνέχεια του μίζερου πολιτισμού τους εκεί *καθισμένοι* στην πολυθρόνα θα αισθανόμαστε κάπως (..δες ρε φτάσαμε ως εδώ!). Διάφοροι καραγκιόζηδες, διάφορα κόμματα, διάφορες θρησκείες, διάφοροι προφήτες, θα μας αναλύσουν τα τελευταία 2000 χρόνια, ενώ παίρνοντας στο 090-666666 (46 δρχ. / 15 δευτ. Mediatel) θα μπορείς να μάθεις από κάποιο μάντη τί θα συμβεί μέχρι το 3000.

Η 1 Γενάρη του 2000 πέφτει σε μέρα Σάββατο.

Ακόμη καλύτερα, σε μέρα αργίας δηλαδή που έτσι ή αλλιώς έχει μέσα της αυτό το **fever** ρε παιδάκι μου του *σαββατόβραδου*. Δε θα χάσουν την ευκαιρία διάφορα μουράτα club να κάνουν το τελευταίο πάρτι της χιλιετηρίδας Παρασκευή βράδυ με εισιτήριο **20 ή 50 ή 250 ευρώ.. ποιος ξέρει;**

ΤΗΝ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ το βράδυ 31 Δεκεμβρίου 1999:

* Οι γκούρου θα προσευχηθούν μαζί με τους πιστούς τους για την τελευταία νύχτα αυτού του κόσμου. Κάποιοι θα φύγουν με διαστημόπλοιο και κάποιοι με

LSD.

* Ο Σημίτης θα ονειρευτεί τις εκλογές του Σεπτέμβρη του 2000 και ο Τσοχατζόπουλος την ήττα του Σημίτη.

* Κάποιοι πολύ ερωτευμένοι θα κάνουν έρωτα την τελευταία νύχτα της χιλιετηρίδας

* ενώ κάποιοι hackers θα τρελάνουν τους υπολογιστές τόσων και τόσων υπηρεσιών φιλώντας τους μ'έναν ιό που ενεργοποιείται της 1. 1.00.

* τα παιδιά στην Ομόνοια θα κρυώνουν εκεί στο πεζοδρόμιο με κεντημένες τις **φλέβες**.

* Κάποιοι γκαντέμιδες λεωφοριαντζίδες, ταρίφες (μπλιάχ), εφημερεύοντες γιατροί θα βρίζουν την τύχη τους.

... ενώ όλοι οι υπόλοιποι υπήκοοι του θαυμαστού δυτικού κόσμου θα είναι μπροστά στις οθόνες (τους) πανηγυρικά αποχαυνωμένοι με κάποια ρούλα, κάποιον βλάση ή ξέρω γω τι....

Έχοντας κάθε λόγο να μη δεχόμαστε την αλήθεια των ειδικών και να μην πιστεύουμε στους ειδικούς της αλήθειας (επιστήμονες, ΜΜΕ και δημοσιογράφοι, παπάδες, υπουργεία "υγείας"), δε θα μπορούσε να 'ταν αλλιώς και σ' ένα θέμα που όπως (λαθεμένα) λένε "μας αφορά όλους". Ο λόγος για το AIDS. Κανείς δεν ξέρει πια είναι η αλήθεια για το AIDS. Πάντως τα ψέματα για αυτό είναι πολλά.

Το σύνδρομο επίκτητης ανοσοανεπάρκειας (AIDS) δεν αποτελεί ξεχωριστή κλινική οντότητα με συγκεκριμένη παθολογοανατομική εικόνα. Η διάγνωση του AIDS σημαίνει τουλάχιστον 1 από 30 περίπου σπάνιες αρρώστιες (στις οποίες προστίθενται από τους "ειδικούς" κατά καιρούς καινούργιες π.χ. το 1993) συν ανίχνευση στον ορό του ασθενούς αντισωμάτων ειδικών(;) για τον ιό HIV. Χωρίς την ανίχνευση αυτών των αντισωμάτων η κάθε μια από αυτές τις αρρώστιες είναι απλώς αυτή η αρρώστια:

π.χ πνευμονοκύστη carinii + αντισώματα για HIV = AIDS

πνευμονοκύστη carinii - αντισώματα για HIV = πνευμ. Carinii

Τον ακρογωνιαίο λίθο του οικοδομήματος AIDS αποτελεί η ύπαρξη του ιού HIV. Ακριβώς αυτή η ύπαρξη του ιού και κατά συνέπεια η αιτιολογική του σχέση με το AIDS, αμφισβητείται τα τελευταία χρόνια τόσο από επιστήμονες όσο και από ανθρώπους που θέτουν την κοινωνική διάσταση του φαινομένου AIDS. Ένας από αυτούς τους επιστήμονες είναι και το αγαπημένο παιδί του αμερικάνικου υπουργείου Υγείας Peter Duesberg, γνωστός από την υποψηφιότητα του για νόμπελ για την έρευνα του για τα ογκογονίδια. Μόλις δήλωσε την αντίθεση του σ' αυτό που παρουσιάζονταν ως επίσημη ιατρική άποψη, ότι δηλαδή υπάρχει ένας ιός στον οποίο οφείλεται το AIDS, κόπηκαν αυτομάτως τα κονδύλια που πριν αφειδώς του παρέχονταν για την έρευνα του. Τα ίδια γίνανε και στην γερμανία με τον γιατρό Χάμερ, από τον οποίο αφαιρέθηκε η άδεια ασκήσεως επαγγέλματος επειδή τόλμησε να δηλώσει ότι η αρρώστια μπορεί να οφείλεται στον ψυχισμό των ασθενών. Γενικά υπάρχουν πολλές θεωρίες για την αιτία του AIDS. ενδεικτικά στους ομοφυλόφιλους στις ΗΠΑ ενοχοποιείται ο τρόπος ζωής δηλαδή συνδυασμός υπερβολικής λήψης φαρμάκων (αναβολικών, ναρκωτικών- roppers κλπ), επανειλημμένες αντιμικροβιακές θεραπείες για αφροδίσια νοσήματα, συνεχή έκθεση στο θόρυβο των Clubs (αποδειγμένη σχέση των dB με βλάβη του ανοσοποιητικού) και του έντονου στρες λόγω κοινωνικού αποκλεισμού. Υπάρχουν οργανώσεις που αμφισβητούν την ύπαρξη του ιού και προσφέρουν μεγάλα χρηματικά ποσά για μια ηλεκτρονική φωτογραφία του ιού.

Το τεστ Western blot που θεωρείται διαγνωστικό για το AIDS έχει το εξής οξύμωρο: επειδή τα κριτήρια για τη θετικότητα του είναι διαφορετικά από χώρα σε χώρα, ένα άτομο οροθετικό σε μία χώρα

μπορεί να μετατραπεί σε οροαρνητικό σε μια άλλη χώρα με μεγαλύτερο επιπολασμό του AIDS.

Όσο για την προέλευση του AIDS, παρουσιάζονταν πάντα σαν μία ασθένεια που "μας ήρ-

στο μυαλό ο μεσαίωνας
στη ψυχή ο φόβος
...και στην κατάψυξη το πάθος

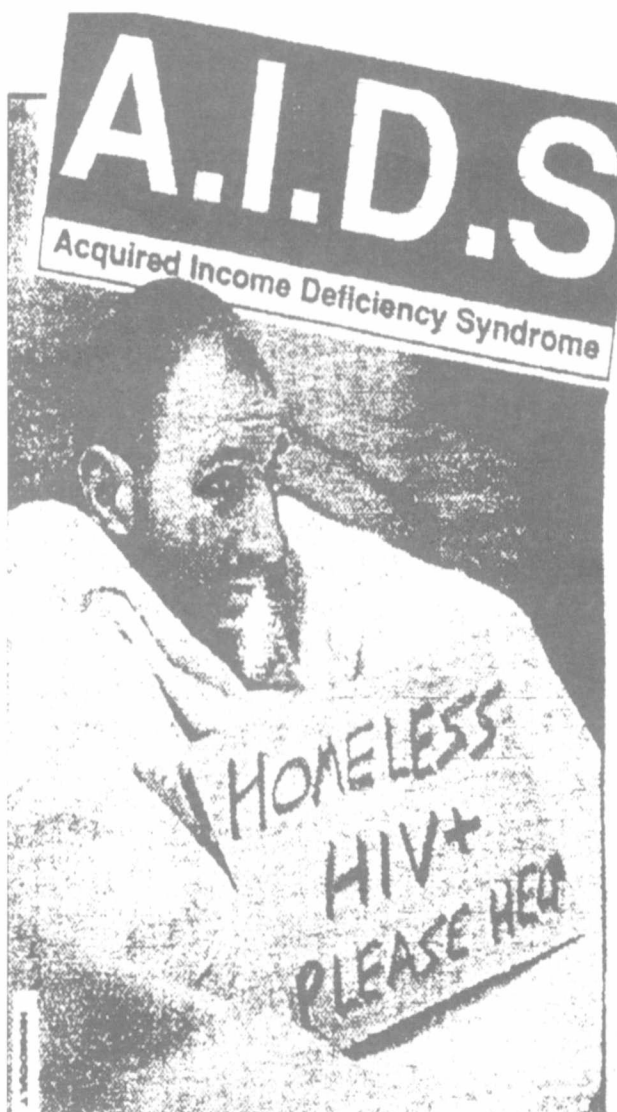
θε" από την αφρική (πράσινοι, κίτρινοι, μοβ πίθηκοι...) και εξαπλώθηκε στην "υγιή και ευημερούσα" δυτική κοινωνία από "περιθωριακές ομάδες"

κυρίως από ομοφυλόφιλους και χρήστες ενδοφλέβιων ναρκωτικών. Οι μαύροι και οι ομοφυλόφιλοι φαίνεται να φταίνε για όλα και πάλι... ο ρατσισμός σ' όλο του το μεγαλείο. Ενώ κανείς δε μιλάει (εάν τελικά πρόκειται για ιό) για τα διάφορα εργαστήρια βιολογικού πολέμου όπως π.χ. αυτό στο Fort Detrich στις ΗΠΑ με αρκετούς επίσημους θανάτους. Αν πάλι δεν πρόκειται για ιό, τότε γιατί να μην ενοχοποιηθούν για την πτώση της λειτουργίας του ανοσοποιητικού, η μόλυνση του περιβάλλοντος και ο τρόπος ζωής στη Δύση, η πείνα και η ανέχεια στον "Γ' κόσμο".

Ένας άλλος μύθος που καλλιεργήθηκε από την αρχή, είναι ότι το AIDS αποτελεί την "μάστιγα του αιώνα", μια καινούργια πανδημία που θα έπαιρνε εκρηκτικές διαστάσεις μέσα σε λίγα χρόνια. Τα πράγματα όμως δεν ήρθαν έτσι και οι προβλέψεις για την μελλοντική εξάπλωση γίνονται όλο και πιο ήπιες. Ούτε για την "μάστιγα του αιώνα" πρόκειται, μιας και στο AIDS οφείλονται συντριπτικά λιγότεροι θάνατοι από ότι στους πολέμους αυτού του αιώνα, την πείνα στον "Γ' κόσμο", τα τροχαία και εργατικά ατυχήματα στον Δυτικό, και από ιατρικής άποψης τον καρκίνο και την ηπατίτιδα Β (η τελευταία μεταδίδεται, λένε, με τους ίδιους τρόπους, αλλά εκατό φορές πιο εύκολα απ' ότι ο HIV και είναι στατιστικά πολύ πιο επικίνδυνη για θανάτους στον πληθυσμό, αλλά δε διανοήθηκε ποτέ κανένας να μιλήσει για την "μάστιγα της ηπατίτιδας Β"). Το 1993 στις ΗΠΑ η πιθανότητα ενός ετεροφυλόφιλου μη χρήστη ενδοφλεβίων ναρκωτικών να νοσήσει από AIDS, ήταν η ίδια με εκείνη που είχε να κτυπηθεί από κεραυνό!...

Το AIDS ως η ασθένεια της μεταμοντέρνας εποχής, δε θα μπορούσε να είναι αυτό που θέλουν να είναι, χωρίς τη βοήθεια των ΜΜΕ. Με συνέπτευση τύπου το 1984 ο απατεώνας Γκαλό παρουσιάζει στην Γαλλία για πρώτη φορά την καινούργια αρρώστια AIDS. Ούτε σε ιατρικά

περιοδικά, ούτε σε συνέδρια όπως συνηθίζεται για οποιαδήποτε καινούργια ανακάλυψη. Από τα κύρια θέματα στα δελτία ειδήσεων για πολλά χρόνια, ενώ υπουργοί, επιστήμονες και παπάδες μέσα από παραθυράκια μας μιλούσαν για τον αποστειρωμένο έρωτα. Αποστειρωμένο, όπως και η γυάλινη οθόνη, όπως - γιατί όχι; - και οι άνθρωποι σιγά σιγά. Τραγικές ιστορίες, αθώα θύματα του ιού με γυρισμένα την πλάτη ή καλυμμένα το πρόσωπο, μοντέλα, αθλητές,

σταρ της TV αντί να διαφημίζουν οδοντόκρεμα, είναι τώρα με ένα προφυλακτικό στο χέρι. Ή διάφορα σποτάκια, για το πώς “ο Νίκος δεν πίστευε ότι....” και η “αλήθεια του AIDS”. Πάντα όμως περνώντας και τα κατάλληλα μηνύματα στο τέλος από κάθε σποτάκι **“ΑΠΟΧΗ, ΜΟΝΟΓΑΜΙΚΗ ΣΧΕΣΗ, ΠΡΟΦΥΛΑΚΤΙΚΟ”**. Στο δυτικό κόσμο ίσως το AIDS χωρίς τα ΜΜΕ να απασχολούσε λιγότερο από ότι η πιτυρίδα....

Αυτό που παρουσιάζεται με δογματική βεβαιότητα δηλ. HIV=AIDS=θάνατος, γέννησε στους ανθρώπους το φόβο μαζί με την ελπίδα για το “θαυματουργό” φάρμακο και που θα τους έβγαζε από τον εφιάλτη. Αυτή τη ψυχολογία ακριβώς εκμεταλλεύτηκαν οι φαρμακευτικές εταιρίες και πλάσσαν στην αγορά πανάκριβα φάρμακα και συνδυασμούς τους για την καταπολέμηση του HIV. Ειδικότερα, η περίπτωση AZT, του πιο γνωστού και ευρέως χρησιμοποιούμενου φαρμάκου για το AIDS. Φάρμακο που εμποδίζει την σύνθεση του DNA, επομένως και τη δημιουργία νέων κυττάρων, είχε δοκιμαστεί προ 30ετίας ως αντικαρκινικό, αλλά λόγω θανατηφόρων παρενεργειών στα πειραματόζωα, δεν είχε εγκριθεί. Με την εμφάνιση του AIDS, η κατασκευάστρια φαρμακευτική εταιρία Wellcome-Burroghs αποφάσισε να το ανασύρει και να το προτείνει αυτή τη φορά για τη θεραπεία του AIDS. Με ανεπαρκείς, χρονικά και ποιοτικά, δοκιμασίες και παράβαση του διεθνούς πρωτοκόλλου, το AZT εγκρίθηκε με μια διαδικασία “κατεπείγοντος” (δικαιολογημένη κοινωνικά από την φόρα για τον περιορισμό της “μάστιγας”) από τον ΕΟΦ των ΗΠΑ το 1987. Και εδώ συνεχίζεται η ιστορία του ψεύδους που στοιχίζει ανθρώπινες ζωές:

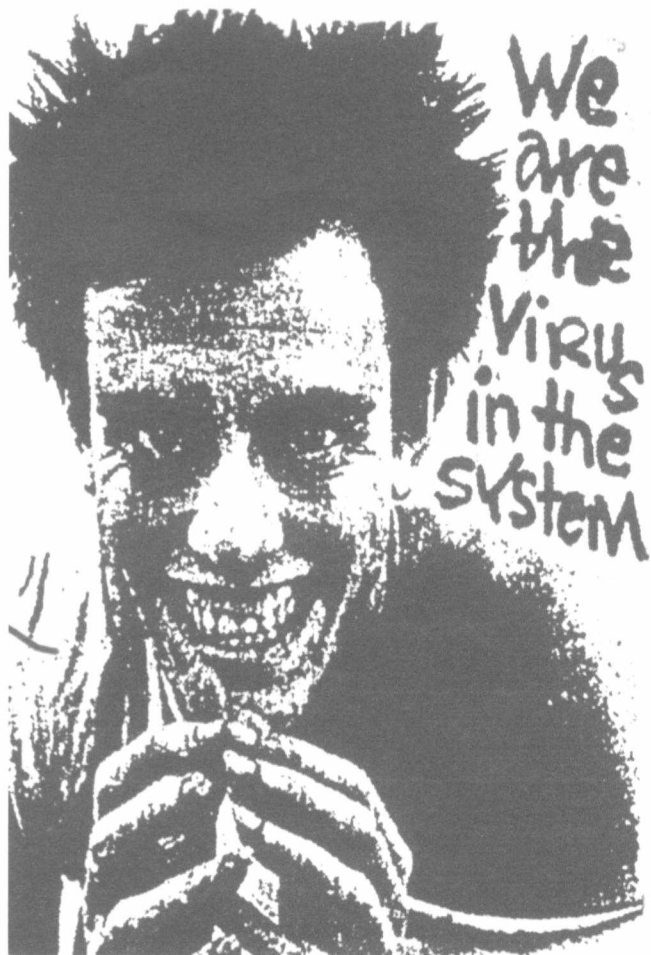
- * το φάρμακο παρουσιάστηκε σαν να στοχεύει μόνο στα κύτταρα που υποτίθεται είναι μολυσμένα από τον ιό. Ψέμα: στοχεύει σε όλα τα κύτταρα ανεξαιρέτως και τα φονεύει προκειμένου να “πιάσει” τα μολυσμένα (η λογική θυμίζει κάτι από “πονάει κεφάλι, κόβει κεφάλι”).
- * με βάση τον ισχυρισμό της εταιρίας ότι η χορήγηση του AZT καθυστερεί την εκδήλωση των συμπτωμάτων του AIDS, χορηγείται όχι μόνο σε αρρώστους, αλλά και σε όλους τους ασυμπτωματικούς φορείς του ιού HIV. Για πολλούς θανάτους ανθρώπων που, ενώ δεν είχαν κανένα πρόβλημα υγείας, πανικοβλήθηκαν από το θετικό αποτέλεσμα ενός τεστ και πήραν AZT “για να μην αρρωστήσουν”, όπως τους συστήθηκε, θεωρήθηκε υπαίτιο το AZT και εκκρεμούν μηνύσεις εναντίον της εταιρίας Wellcome-Burroghs.
- * ενώ όλα τα κημιοθεραπευτικά μέσα χρησιμοποιούνται εξ’ ορισμού για περιορισμένο χρονικό διάστημα -διαφορετικά θα οδηγούσαν σε ανεπανόρθωτες βλάβες της υγείας- το AZT χορηγείται χωρίς χρονικό περιορισμό.
- * η εταιρία Wellcome-Burroghs πρότεινε να χορηγείται το AZT γενικά σε ανοσοκατασταλμένους πληθυσμούς, π.χ. σε περιοχές του “Γ” κόσμου”. Δεν έχει σημασία αν η ανοσοκαταστολή προέρχεται από την πείνα και την έλλειψη στοιχειωδών μέτρων υγιεινής και τόσα άλλα, το AZT θα κάνει καλό. Η σκέψη είναι να προλάβουν την εκδήλωση του AIDS.... (νεκροί δεν θα μπορέσουν να το εκδηλώσουν).

Η καταγιωτική προπαγάνδα της άποψης: HIV=AIDS= θάνατος, πέρα από τα τεράστια κέρδη για τις φαρμακοβιομηχανίες, χρησιμοποιείται για την αποτελεσματική άσκηση κοινωνικού ελέγχου. Για τον έλεγχο αυτό είναι πάντα απαραίτητες κοινωνικές ομάδες (“περιθωριακές” συνήθως) που θα λειτουργούν είτε σαν αποδιονομπαίος τράγος είτε ως παράδειγμα προς αποφυγή και συμμόρφωση. Στην περίπτωση του AIDS τις ονόμασαν “ομάδες υψηλού κινδύνου”. Ομοφυλόφιλοι, μαύροι, πρεζάκια ως φορείς μέχρι να αποδείξουν το αντίθετο. Καταλήψεις για να μην ανοίξει οδοντιατρείο για οροθετικούς κοντά σε σχολείο, γιατροί που αρνούνται να χειρουργήσουν οροθετικούς κλπ.

Όμως η αναγωγή της αρρώστιας AIDS σε διαστάσεις μάστιγας είναι κυρίως η δημιουργία μιας κατάστασης κινδύνου, καταστροφής, απειλής πάνω από τα κεφάλια μας από την οποία έρχονται να μας σώσουν διάφορες συντηρητικές, ολοκληρωτικές και καταπιε-

στικές αξίες και αρχές. Εκεί που είχε χάσει κάθε αξιοπιστία η ιδεολογική πλέμπα του συντηρητισμού και της θρησκείας, η “μάστιγα” του AIDS θεωρήθηκε δείγμα ηθικής παρακμής, πολιτισμικής διαφθοράς. Η “οργή του Θεού” που ήρθε για να επιφέρει “κάθαρση” και σαν “δίκαιη τιμωρία” για την σεξουαλική “υπερβολή” και “διαστροφή”. Και η σωτηρία βέβαια βρίσκεται στην επιστροφή σε πατροπαράδοτες ηθικές αξίες, στο μαντρί της θρησκείας και της οικογένειας. **Ο φόβος της αρρώστιας λειτουργεί καλύτερα από την ίδια την αρρώστια.** Ο φόβος αυτός συμβάλλει στην ενδυνάμωση του πολιτισμού της ιδιώτευσης όπου τώρα πλέον οι “άλλοι” θεωρούνται δυνητικά επικίνδυνοι για την υγεία (ακόμη και μια ελάχιστη πράξη κοινωνικού αλτρουισμού, όπως είναι η αιμοδοσία θεωρείται ύποπτη...)

Αυτό θέλουν και αυτοί. Να φοβόμαστε. Να αναλάβουν μετά να μας σώσουν από τα “αδιέξοδα” και τους κινδύνους. Ιδιότητα. Το κλείσιμο σ’ ένα αστραφτερό, γυμνασμένο, καθαρό και μοναχικό «είναι»- κυρίαρχη τάση των καιρών. **Safe sex. Safe food. Safe life...** που όμως αυτοί θα ορίζουν τι είναι σίγουρο και τι όχι. Τι είναι κανονικό και τι διαστροφή. Τι είναι καθαρό και τι όχι. Όχι μόνο για το σώμα, αλλά και για το μυαλό. Και είναι σίγουρο ότι χειρότερο από μια “θετικότητα” στο σώμα, είναι η “θετικότητα” στο μυαλό. **TV positive, εθνικισμό positive, ομαδάρα positive, καριέρα positive, life- style positive....**

το κείμενο αυτό (ελαφρώς αλλαγμένο...) μοιράστηκε τον Νοέμβριο του 97 σε μια ταινία που παιζόταν στο εργατικό κέντρο της Θεσσαλονίκης με θέμα το AIDS. Αργότερα σχηματίστηκε μια ομάδα που ασχολήθηκε με το θέμα αυτό της αντιπληροφόρησης για το AIDS που εξέδωσε μια μπροσούρα. Με την ομάδα μπορεί κανείς να επικοινωνήσει: ΤΘ 1604, 54006 Θεσσαλονίκη.

και μια σφαίρα

Την εποχή των δολοφόνων οι σφαίρες έχουν κάθε δικαίωμα.

Σιδηροδρομικός σταθμός. Παρασκευή 10 Οκτώβρη.

Μετανάστης από αλβανία. Ένστολοι.

Επιταχυνόμενη ανάσα και μια σφαίρα.

Η σφαίρα σταμάτησε τη μέχρι πριν από λίγο

επιταχυνόμενη ανάσα

που τώρα φθίνει σταθερά ώσπου να φτάσει στην παύση.

Τέλεια και οριστική παύση. Για πάντα.

Ο αστυνόμος γιώργος σπανίδης έκανε το καθήκον του.

Αυτή η ανάσα ποτέ ξανά δε θα επιταχυνθεί

κολυμπώντας τα σύνορα ως την Κέρκυρα,

δουλεύοντας για τρία χιλιάρικα 10ωρο στα χωράφια των ελλήνων,

κάνοντας έρωτα,

σε κάποιο γλέντι στα βουνά της χώρας που μεγάλωσε.

Παύση. Τέλεια και οριστική.

Ο αστυνόμος το ίδιο βράδυ γυρίζει σπίτι του. Όπως κάθε μέρα.

Ο "αλβανός" ήταν αναλώσιμο είδος. "Συνηθισμένα πράγματα".

Την εποχή των δολοφόνων όλα μοιάζουν να δικαιολογούνται.

Εκπυρσοκροτήσεις, ναρκοπέδια στα σύνορα για τους "λαθρομετανάστες",

η δουλεία και η εκμετάλλευση κάθε είδους "αλβανού".

Η συνείδηση μιας κοινωνίας αποχαυνωμένη μπροστά στα τηλεοπτικά παράθυρα.

Το Σάββατο σκιές κολλούσαν τη δολοφονία στους τοίχους αυτής της κωλοπόλης.

Θυμίζοντας ακόμη μια φορά ότι έχουμε πόλεμο.

Τώρα οι δολοφόνοι έχουν το πάνω χέρι.

Δεν ξέρω αν θα αλλάξουν οι καιροί.

Αλλά αν αλλάξουν, οι καινούργιες εποχές θα αφανίσουν σε λίγες στιγμές όλο

το συρφετό των φονιάδων.

Αποδίδοντας μια καινούργια δικαιοσύνη.

Για όλα αυτά που κάνανε.

Για όλα αυτά που κάνουν.

Βίαια και αδυσώπητα.

...γιατί είναι πολλές οι ανάσες που σταματήσανε και πολλές αυτές που θα σταματήσουν.

...γιατί η μνήμη της επανάστασης θα είναι και μνήμη αυτών των ανασών.

Ως τότε είναι η εποχή τους.

Ο δρόμος για την ελευθερία θα περάσει από πάνω τους.

Ανάρες 10/97

23 Οκτώβρη '98. Πάλι Παρασκευή. Πάλι ένας νεκρός από εκπυρσοκρότηση όπλου αστυνομικού. 17χρονος μαθητής από σερβία. Υπόπτος κλοπής πορτοφολιού. Ο αστυνόμος κ. βαντούλης ήταν από τους καλύτερους στην αστυνομία λένε. Ακριβώς. "Σε μια κοινωνία αστυνομική, ένα πορτοφόλι αξίζει μια ζωή". Τα σπρέι των ιδίων σκιών. Πορεία μέσα στην καταναλωτική πολυπληδή ακινησία του Σαββάτου. Σίγουρα κάναμε λιγότερα από όσα θα αντιστοιχούσαν. Αλλά τίποτα δεν τελείωσε. Όλα συνεχίζονται. Η μνήμη της επανάστασης θα είναι και μνήμη αυτών των ανασών.

"Ναι μαμά έρχομαι, ετοίμασε εσύ το φαΐ". Πολύ μούρη. Ασορτί με το φρεσκοσιδερωμένο πουκαμισάκι (μπλε καρό κατά προτίμηση) και το 501 το τελευταίο μοντέλο κινητής τηλεφωνίας. Απαραίτητο αξεσουάρ για κάθε έξοδο: φραπέ ή club. Και όταν η μαμά επιτέλους πάρει κάνουμε μια κινησούλα παραπέρα και με ύφος δήθεν τάχα ενοχλημένο δεν αφήνουμε να ακουστεί το "Ναι ρε μάνα...". Η εκλεπτυσμένη φύση της κίνησης ενός χεριού που ανοίγει ένα κινητό υπονοεί μια κοινωνική και οικονομική ανωτερότητα του χρήστη. Με την ίδια άνεση που αφήνει το κινητό στο τραπεζάκι δίπλα στο φραπέ το αφήνει ασ πούμε και στο ταχύπλοο. Μούρη πάνω απ' όλα. Και τί φτιάχνει τη μούρη σήμερα; Η επίδειξη μιας δήθεν υψηλής οικονομικής κατάστασης και μιας ελευθερίας κινήσεων δηλ. μιας μορφής αυτονομίας. Έτσι ο ευκατάστατος του σήμερα καταναλώνει τα λεγόμενα προϊόντα τρίτου τύπου όπως π.χ. η τηλεπικοινωνία. Τον όρο αυτό το δανειστήκαμε από την αυτόνομη ομάδα ARCOLE που και αυτή το δανείστηκε από το Μαρξ: "...Προϊόντα τρίτου τύπου είναι ξεχωριστά εμπορεύματα των οποίων η αξία χρήσης παρέχει την δυνατότητα να πραγματώσουν αυτοπαραγωγικές μορφές και μέσω αυτών να ικανοποιούν ανάγκες αυτονομίας". Προέρχονται από την πληροφοριακή επανάσταση, ενώ προϊόντα του "αγροτικού και κλασσικού βιομηχανικού πολιτισμού" χαρακτηρίζονται ως πρωτογενούς και δευτερογενούς τύπου αντίστοιχα. Από τον ορισμό του Μαρξ διαφαίνεται, ενώ η ARCOLE το διαπιστώνει ξεκάθαρα πως τα προϊόντα αυτά μπορούν να χρησιμεύσουν στο άτομο και στο κοινωνικό σύνολο για να αυτονομηθούν: "... κάνουν να διαφανεί η δυνατότητα εξαφάνισης των διαχειριστών (μήντια και πολιτικοί) της επεξεργασίας της πληροφορίας και της επικοινωνίας, επεξεργασία που μπορεί να πραγματοποιηθεί απευθείας από τα άτομα και τις αυτόνομες συλλογικότητες. Επιτρέπουν να φανταστούμε την επανοικειοποίηση πολυάριθμων κοινωνικών λειτουργιών από το σύνολο του πληθυσμού". Δε θα συμμεριστούμε την αισιοδοξία αυτή και λέμε ότι (τουλάχιστον οι τηλεπικοινωνίες) όχι μόνο δεν παρέχουν στους χρήστες κανενός είδους ελευθερίας, αλλά είναι και μια από τις αιτίες της εξατομίκευσης και ότι αλλοιώνουν την ποιότητα της ανθρώπινης επικοινωνίας. Η τηλεόραση, το (κινητό) τηλέφωνο, το INTERNET είναι υποκατάστατα μιας επικοινωνίας που χάθηκε προ πολλού. Του ψιθύρου των γειτονιών, των σκονισμένων δρόμων, του προλεταριάτου όταν αυτό αγωνίζεται. Υποκατάστατα μιας ακίνητης ζωής. Σίγουρα θα μπορούσαν, παίρνοντας την επεξεργασία της πληροφορίας από τα χέρια των πολιτικών και των μήντια, να βοηθήσουν το κοινωνικό σύνολο να "επανοικειοποιήσει πολυάριθμες κοινωνικές λειτουργίες" αλλά μέχρι στιγμής έχουν κάνει πιο πολύ ζημιά απ' ότι όφελος... Και για να γυρίσουμε στο κινητό... Ένα προϊόν άχρηστο στο μεγαλύτερο μέρος του πληθυσμού χρησιμοποιείται για επίδειξη μιας δήθεν γκλαμουριάς. Συνειδητοποιούμε βέβαια ότι όταν σε λίγο καιρό μαζικοποιηθεί έντονα η χρήση κινητών, θα χάσει την αρχική του αξία (όπως άλλωστε συμβαίνει με όλες τις τεχνητές ανάγκες που γεννιούνται στο καπιταλιστικό πεδίο). Αλλά και τότε Δε μπορούσε από τώρα να καταλάβουμε τι δυνατότητες αυτόνομησης θα παρείχε το κινητό, τουλάχιστον σε μεγάλα κομμάτια του πληθυσμού. Προς το παρόν όμως οι γιοι των μικρο- και μεγαλοαστών με το κινητό στο χέρι θα καταναλώνουν όνειρα καριέρας (του μάντζερ, του δικηγόρου, του γιατρού, του γκόμενου, του πετυχημένου γενικά) και τα 16 και βάλε κουμπάκια θα τους απομακρύνουν από την πληκτικά ακίνητη καθημερινότητά τους... ΚΙΝΗΤΗ ΤΗΛΕΦΩΝΙΑ- ΑΚΙΝΗΤΗ ΖΩΗ λοιπόν, να ένα σύνθημα για την επόμενη φορά που θα βγούμε με σπρέι και εύχομαι να βρούμε κανέναν τοίχο εκεί προς τις καφετέριες της παραλίας...

ΚΙΝΗΤΗ

ΤΗΛΕΦΩΝΙΑ

ΑΚΙΝΗΤΗ

ΖΩΗ

Μέσα Νοέμβρη 1971 δημοσιεύεται στο περιοδικό της άκρα αριστεράς "Konkret" (στο οποίο αρθρογραφούσε η Μαινχοφ πριν περάσει στην παρανομία) γράμμα της μητριάς της Ουλρίκε Μάινχοφ με τίτλο "Ουλρίκε παραδόσου!". Το γράμμα αυτό μιλάει για ένα καλό παιδί που πήρε το λάθος δρόμο, που έβγαλε τα λάθος συμπεράσματα για το κίνημα, που νόμισε ότι μπορεί να χτυπήσει τα γερμανικά αφεντικά, που αναγκάζει τα αφεντικά να εντείνουν την καταστολή και που τέλος θα'πρεπε να μάθει απ'τους πρώτους θανάτους των συντρόφων του. Το παρακάτω κείμενο είναι η ανεπίσημη απάντηση της Ουλρίκε στο γράμμα της μητριάς της Ρενάτε Ρίμεκ. Το κείμενο βρέθηκε τρεις βδομάδες μετά την έκδοση του "Konkret" σε ένα δημόσιο κάδο απορριμμάτων μέσα σε μια σακούλα που εκτός αυτού περιείχε φωτοαντίγραφα ενός γράμματος της "Πράξης Ερυθρός Στρατός" (RAF) στο εργατικό κόμμα της Λαϊκής Δημοκρατίας της Κορέας και κάποιες σφαίρες...

ΜΙΑ ΜΗΤΕΡΑ ΣΚΛΑΒΑ ΙΚΕΤΕΥΕΙ ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ

Ουλρίκε, είσαι διαφορετική απο την περιγραφή στο ένταλμα σύλληψης σου, ένα παιδί σκλάβων- η ίδια μια σκλάβα.

Πως λοιπόν θα ήσουν ικανή να πυροβολήσεις τους καταπιεστές σου;

Μην αφήσεις να σε μπερδέσουν αυτοί που δε θέλουν να είναι πλέον σκλάβοι. Δε μπορείς να τους προστατέψεις.

Θέλω να μείνεις σκλάβα όπως εγώ. Εγώ και εσύ έχουμε δει πως τα αφεντικά κατέστειλαν την εξέγερση των σκλάβων πριν καν ξεκινήσει. Πολλοί σκλάβοι σκοτώθηκαν εμείς όμως επιζησαμε. Εκείνοι, οι οποίοι σήμερα εξεγείρονται ενάντια στους άρχοντες δεν ξέρουν καν τι ωραίο αίσθημα που είναι να την έχεις γλιτώσει για ακόμη μια φορά. Απόλαυσε το - ειδάλλως τίποτε δε θα μας μείνει να απολαύσουμε.

Η επανάσταση είναι μεγάλη- εμείς είμαστε πολύ μικροί για να την κάνουμε.

Οι ψυχές των σκλάβων είναι άμμος πάνω στις οποίες δεν χτίζεται μια νίκη. Όταν ζύπνησες και ζήτησες ελευθερία κανένας Δε σου την έφερε. Γιατί δεν παρατήρηκες όπως άλλοι;

Δες εμένα! Εγώ αντιστάθηκα όταν τα αφεντικά με χτυπούσαν- φώναζα!

Αλλά εσύ εξοργίζεις τα αφεντικά και ξαναχτυπούν. Ποιος όμως θα θέλει να φωνάζει όταν και για αυτό μας χτυπούν;

Είσαι φρόνιμο παιδί. Εσύ δεν πήδηξες τον φράχτη οι άλλοι το έκαναν. Αυτοί ξαμόλησαν τα σκυλιά πάνω σου όμως. Παιδί αξίζεις κάτι καλύτερο. Τι θα μπορούσες να είχες γίνει!. Σίγουρα θα τα κατάφερνες να γίνεις επιστάτρια.

Δεν βλέπεις τι δυνατή που είναι η κυριαρχία; Όλοι οι σκλάβοι υπακούουν. Ακόμη κι εκείνοι που είχαν ξεργαθεί και νίκησαν, θα απλώσουν την νίκη τους στα πόδια των αφεντικών για να μπορούν να συνεχίσουν να είναι σκλάβοι.

Οι σκλάβοι μισούν αυτούς που θέλουν να είναι ελεύθεροι. Δεν πρέπει να σε βοηθήσουν για να καταλάβεις ότι η εξέγερση σου είναι ανούσια. Το θάρρος σου είναι άκαρδο, γιατί πως μπορούμε να κρύψουμε τη δειλία μας μπροστά του; Ακόμα και αν προτιμάς καλύτερα να είσαι νεκρή παρά για πάντα σκλάβα δεν έχεις το δικαίωμα να μας ανησυχείς. Ξέρω- θέλεις να γίνουμε όλοι ελεύθεροι, αλλά θα αισθανόμαστε καλύτερα τότε;

Τους χτυπημένους σκλάβους στις φυτείες στην Ασία, στην Αφρική και στη Λατινική Αμερική που σκότωσαν τους επιστάτες τους ενδέχεται να τους συγχωρέσει ο Θεός. Εμείς οι σκλάβοι σπιτιών δεν έχουμε το δικαίωμα να διώξουμε τα αφεντικά που έστειλαν εκείνους τους επιστάτες εκεί πέρα με τους βούρδουλες. Το σπίτι να είναι σε τάξη- αυτό είναι το καθήκον μας.

Παιδί μην αμαρτάνεις. Μετανόησε, ακόμα και αν η τιμωρία της κυριαρχίας είναι τρομερή. Είναι δέλημα Θεού. Να'σαι υποτελής της Αρχής που ασκεί την εξουσία πάνω σου.

Ουλρίκε παραδόσου!

Καταραμένος εκείνος ο θεός που έπλασε σκλάβους που θα τον καταλύσουν!

(μετάφραση: Ανάρες το 97)

Το Μάρτη του 98 με μια προκήρυξη "το αντάρτικο πόλεων με τη μορφή της RAF είναι πλέον ιστορία". Ίσως σε επόμενο τεύχος πούμε την άποψη μας για την RAF που λανθασμένα θεωρήθηκε απο τους αναρχικούς στην Ελλάδα ως το πιο ριζοσπαστικό κομμάτι του ανατρεπτικού κινήματος στη γερμανία. Τα τελευταία λόγια της RAF πριν "περάσει στην ιστορία":

*Η επανάσταση λέει:
ήμουν
είμαι
θα είμαι*

“Μην το σκέφτεσαι.”
“Αδύνατον.”
“Πάρε τότε σόμα.”
“Παίρνω.”
“Συνέχισε.”

(Α. Χάζλεϋ, Θαυμαστός
Καινούργιος Κόσμος)

Για το ζήτημα των ναρκωτικών όσοι αγωνίζονται για την ανατροπή του συστήματος στον ελλαδικό χώρο είναι αλήθεια ότι λίγα πράγματα έχουν πει. Στη συντριπτική πλειοψηφία οι αναρχικοί αρκούνται να αντιμετωπίζουν το ζήτημα αυτό συμφωνώντας γενικά με την αποποινικοποίηση των ναρκωτικών και τελειώνοντας έτσι τη συζήτηση. Θα γίνει μια προσπάθεια εδώ να αναλυθούν κάποιες απόψεις πάνω στο ζήτημα χωρίς να προτείνονται κάποιες συγκεκριμένες λύσεις.

Καταρχήν κάποιες κοινές διαπιστώσεις:

- * Σαφώς και υπάρχουν “μαλακά” και “σκληρά” ναρκωτικά. Μιάς και μιλάμε για αυτά που ο νόμος ονομάζει παράνομα στην πρώτη κατηγορία εντάσσεται η ινδική κάνναβη και στη δεύτερη η ηρωίνη και η κοκαΐνη.
- * Όλες οι ουσίες που είτε είναι στο νόμο περί ναρκωτικών (χασίς, αμφεταμίνες, ψυχοφάρμακα, ηρωίνη, μορφίνη κλπ) είτε δεν είναι (νικοτίνη, καφεΐνη, αλκοόλ) και επιδρούν στο κεντρικό νευρικό σύστημα του ανθρώπου είναι άκρως ενδιαφέρουσες για το μηχανισμό.
- * Ως αναρχικοί δε δεχόμαστε ότι το σύστημα μπορεί να δώσει λύση στο πρόβλημα της εξάπλωσης των ναρκωτικών (για πιο λόγο θα

εκφράσουμε άποψη πιο κάτω). Ούτε με τις θεραπευτικές κοινότητες (Ιθάκες, Στροφές κλπ) ούτε με τη “δίωξη” ναρκωτικών και τα κολαστήρια των φυλακών ούτε και μέσω της προβολής των “καταστροφικών συνεπειών” από τα ΜΜΕ (οι γνωστές ιστορίες με τις σύριγγες καρφωμένες σε δέντρα κλπ).

ΑΠΟΠΟΙΝΙΚΟΠΟΙΗΣΗ ΚΑΙ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

Υπάρχει εδώ και κάποια χρόνια η άποψη ότι για τη διάδοση των ναρκωτικών και για τα συνεπακόλουθα της (εξάρτηση και θάνατος) φταίει το καθεστώς παρανομίας που βρίσκονται και η καταστολή της χρήσης τους. Λένε λοιπόν όσοι αιτούνται την αποποινικοποίηση ότι η καταστολή (ποινική, αστυνομική) ουσιών που σε παλιότερες εποχές ήταν ελεύθερη η χρήση τους οδηγεί στην αύξηση της διάδοσης τους και ότι συνεπάγεται από αυτήν. Ως λύση προβάλλεται η νομιμοποίηση είτε όλων είτε των μαλακών (τουλάχιστον στην αρχή) και την ιατρικά ελεγχόμενη χρήση των σκληρών. *Υποστηρίζουμε ότι η αποποινικοποίηση της χρήσης των ναρκωτικών θα οδηγήσει σε μεγαλύτερη εξάπλωση τους.* Αυτό γιατί αυτή η εξάπλωση δεν οφείλεται στην καταστολή της χρήσης τους αλλά στην ανάγκη ελέγχου του πληθυσμού που περιθωριοποιείται από τη διεθνοποιημένη οικο-

drugs

νομία της αγοράς και από τη παγκόσμια ανισότητα κατανομής των πόρων και των εισοδημάτων καθώς και στην ανάγκη παγίδευσης της πλήξης δυναμικών στρωμάτων της κοινωνίας σε μια αντικουλτούρα που θα δρα όμως προστατευτικά προς το σύστημα. Θα προσπαθήσουμε να εξηγήσουμε που βρίσκονται τα λάθη της άποψης για αποποινικοποίηση και να διευκρινίσουμε τη δική μας θέση:

Ισχυρίζονται λοιπόν όσοι μάχονται για την αποποινικοποίηση ότι ο καθένας πρέπει να είναι ελεύθερος να κάνει με το κορμί του ό,τι θέλει:

“Το δικαίωμα να ψηφίζω
και το δικαίωμα να
εξουσιάζω το κορμί μου
αποτελούν βασικά
στοιχεία της ελευθερίας μου.

.....

Και η απαγόρευση
ορισμένων ψυχοτρόπων ουσιών
αίρει το δικαίωμα μου
να εξουσιάζω το κορμί μου,
και, συνεπώς, καταργεί
την ελευθερία μου ως ατόμου.”

Κλ. Γρίβας
“Πλανητική κυριαρχία και “ναρκωτικά””,
στις πρώτες σελίδες

Η ελευθερία μας λοιπόν
καταργήθηκε από την απαγό-
ρευση ορισμένων ψυχοτρό-
πων ουσιών!!!! Πιστεύουμε ότι
η απαγόρευση “ορισμένων
ψυχοτρόπων” είναι από τα τε-
λευταία που καταργήσανε την

ελευθερία του ατόμου. Εδώ όμως τίθεται ζήτημα περί ελευθερίας. Υποστηρίζουν λοιπόν ότι με την αποποινικοποίηση εξουσιάζουν το κορμί τους και -άρα θα είναι ελεύθεροι (καραμέλα που έχει ακουστεί και από αναρχικούς) ή ότι τέλοσπάντων η αποποινικοποίηση αποτελεί μέρος του αγώνα για ελευθερία, για τον αυτοκαθορισμό του ατόμου και για αυτονομία (βέβαια έτσι συγκεκριμένα δεν έχει δηλωθεί). Για το πρώτο ας συγχάρουμε όλους αυτούς που με την αποποινικοποίηση θα είναι ελεύθεροι αφού θα “εξουσιάζουν το κορμί τους” προφανώς με έναν μαγικό τρόπο αφού δε θα καταργεί την ελευθερία αυτή τα διάφορα σκατά που υπάρχουν στις τροφές, στον αέρα και στα ύδατα, ούτε θα επηρεάζει την ελευθερία αυτή το ιατρικό καταστημένο και οι αρρώστιες που αυτό πρέπει να γεννήσει, η μισθωτή δουλειά, η πλήξη της καπιταλιστικής καθημερινότητας ή ένας χαριτωμένος θάνατος στα εθνικά πεδία μάχης (ή οπουδήποτε αλλού - ο θάνατος στο καπιταλιστικό-εξουσιαστικό πεδίο έχει πολλά ονόματα). *Τίποτα δε θα μπορεί μάλλον να επηρεάσει την ελευθερία αυτών που με την αποποινικοποίηση θα εξουσιάζουν το κορμί τους.*

Ας ασχοληθούμε όμως πιο σοβαρά με την άποψη που υποστηρίζει (ή θα υποστήριζε) ότι η αποποινικοποίηση είναι μέρος του αγώνα για ελευθερία. Ας δούμε λοιπόν τι σόι ελευθερία είναι αυτή. Λένε λοιπόν ότι το σύστημα δε μπορεί να απαγορεύσει την χρήση οποιαδήποτε επικίνδυνης ουσίας που “βλάπτει αποκλειστικά και μόνο το χρήστη

της” (Κ. Γρίβας, όπως πριν, σελ. 167), γιατί έτσι καταργείτε η ελευθερία του ατόμου. Και παραθέτουν λόγια του John Stuart Mill:

“Ο μόνος λόγος για τον οποίο οι άνθρωποι έχουν δικαίωμα να επεμβαίνουν ατομικά η συλλογικά στην ελευθερία δράσης ενός συνανθρώπου τους είναι η αυτοπροστασία τους. Ο μόνος λόγος για τον οποίο μπορεί νόμιμα να ασκείται εξουσίασε οποιοδήποτε μέλος μιας πολιτισμένης κοινωνίας παρά την θέλησή του είναι η αποτροπή της ζημιάς των άλλων... Η μόνη δραστηριότητα για την οποία ο άνθρωπος είναι υπόλογος απέναντι στην κοινωνία είναι αυτή που αφορά τους άλλους. Ως προς τη συμπεριφορά του απέναντι στον εαυτό του, η ελευθερία του είναι δικαιωματικά απόλυτη: όσον αφορά το κορμί και το μυαλό του το άτομο είναι κυρίαρχο...”

(Κ. Γρίβας, όπως πριν, σελ. 167)

Είναι τυπικό ότι παραθέτουν τον J.S. Mill, έναν κλασικό φιλελεύθερο θεωρητικό. Έχουν δηλαδή μια “αρνητική” αντίληψη για την ελευθερία. Και εξηγούμαστε. Ξεσηκώνοντας από τον Φωτόπουλο που και αυτός ξεσήκωσε από τον φιλόσοφο Ισαΐα Μπερλίν, λέμε ότι υπάρχει μια “αρνητική” και μια “θετική” αντίληψη για την ελευθερία. Η “αρνητική” αντίληψη της ελευθερίας είναι αυτή που πρεσβεύουν οι φιλελεύθεροι (όπως ο J.S. Mill και ο T. Hobbes) και οι νεοφιλελεύθεροι και είναι η ελευθερία να κάνεις οτιδήποτε δεν βλάπτει τον άλλο που θεσμικά μεταφράζεται σε οτιδήποτε

δεν παραβαίνει τους νόμους του μηχανισμού. Είναι η ελευθερία όπως την εννοούν στην έκφραση “ελεύθερη αγορά” όπου δεν υπάρχουν σχεδόν περιορισμοί - το θέμα είναι για ποιόν; για τον εξαθλιωμένο, τον άνεργο ή τον επιχειρηματία και το αφεντικό; Το άτομο όμως καθορίζεται και από τις δομές της κοινωνίας στην οποία ζει και δεν μπορεί να υπάρξει ελευθερία εάν δεν ανατραπεί το θεσμικό πλαίσιο. Με άλλα λόγια τι να την κάνει την ελευθερία να εξουσιάζει το κορμί του ο άστεγος, ο άνεργος, ο εξαθλιωμένος, ο νεόφτωχος όταν δεν μπορεί να καλύψει τις βασικές του ανάγκες. Που είναι για αυτούς η ελευθερία επιλογής; Έτσι υιοθετούμε μια “θετική” αντίληψη για την ελευθερία όπως πχ την διατυπώνει ο Μπούκτσιν:

“Η ελευθερία δεν είναι μια κατάσταση, αλλά μια πρακτική - η πρακτική του να είναι κανένας ελεύθερος μέσω της συμμετοχής του σε ελεύθερους δεσμούς. Για να είναι κανένας ελεύθερος δεν αρκεί να μην υπόκειται απλώς σε περιορισμούς αλλά πρέπει να είναι ενεργά ελεύθερος με την έννοια της προώθησης της ελευθερίας τόσο του εαυτού του, όσο και των συμπολιτών του.”

Συγκρίνετε λοιπόν πως εννοεί την ελευθερία ο J.S. Mill ως φιλελεύθερος και πως ο Μπούκτσιν ως αναρχικός. Έτσι η προπαγάνδισή μιας “ελευθερίας” του ατόμου (όπως αυτή να “εξουσιάζει” το κορμί του) χωρίς την προπαγάνδισή της ανατροπής των υπαρχόντων κοινωνικών

δεσμών δεν είναι ανατρεπτική. Είναι ξεκάθαρο ότι όταν γίνει η αποποινικοποίηση δε θα είναι αποτέλεσμα της προσπάθειας του μηχανισμού για αφομείωση ενός ριζοσπαστικού αιτήματος που θα έχει ήδη καθιερωθεί από ένα ανατρεπτικό κίνημα στην κοινωνία. Η αποποινικοποίηση θα έρθει μόνο όταν το αποφασίσει ο μηχανισμός γιατί έτσι τον βολεύει. Και εδώ ας διακινδυνέψουμε μια πρόβλεψη: τώρα που στην γερμανία ανέλαβε τη διαχείριση της εξουσίας η συμμαχία σοσιαλδημοκρατών και Πρασίνων και σύντομα θα νομιμοποιηθούν εντελώς τα μαλακά ναρκωτικά - πράγμα που εκκρεμούσε ως τώρα μετά την υπέρ της νομιμοποίησης απόφασης του συνταγματικού δικαστηρίου στην Καρλσρούη- η υπόλοιπη ευρωπαϊκή ένωση και προφανώς και η Ελλάδα θα περάσουν σε μερικά χρόνια στη νομιμοποίηση και ας διαρρηχνύουν τώρα τα ιμάτια τους κάποιοι νοικοκυραίοι υπουργοί. Τότε όλοι αυτοί που υπερασπίζονται τη νομιμοποίηση τί θα έχουν να πούν; μάλλον ότι ο αγώνας τους δικαιώθηκε. Σκεφτείτε όλους αυτούς που γίνανε σύμβολα του αντιαπαγορευτικού αγώνα- μέσα σε μια νύχτα δε θα έχουν λόγο ύπαρξης....

~~ΑΠΟΠΟΙΝΙΚΟΠΟΙΗΣΗ ΜΕ ΕΝΑΝ ΣΜΠΑΡΟ ΑΥΟ ΤΡΥΓΟΝΙΑ~~

Η αποποινικοποίηση θα είχε δυο στόχους για το μηχανισμό (μη ξέχναμε ότι πρώτη από τα πολιτικά κόμματα για αποποινικοποίηση μίλησε η ΟΝΝΕΔ). Πρώτον θα έλεγχε τον “πλεονάζοντα πληθυσμό” όχι με την καταστολή της χρήσης αλλά με τη ίδια τη χρήση. Έτσι ενώ σήμερα (όπως σωστά επισημαίνει ο Τσόμσκι) όταν μιλάει η εξουσία για καταστολή των ναρκωτικών μιλάει για την καταστολή των φτωχών τάξεων της κοινωνίας, έτσι αύριο που θα επιλέξει (για διάφορους λόγους) ο μηχανισμός την αποποινικοποίηση η εξάλωση θα αφορά κυρίως τα φτωχά στρώματα. Ας πάρουμε το παραδειγμα της Ρωσίας: μετά την πτώση του κομμουνισμού και την άγρια προσαρμογή εντός μικρού χρονικού διαστήματος της χώρας στην καπιταλιστική πραγματικότητα, νομιμοποιήθηκαν τα ναρκωτικά (ενώ η χώρα δεν έδειχνε να αντιμετωπίζει διογκωμένο πρόβλημα θανάτων από τη χρήση τοξικών ουσιών). Έτσι δίπλα στο αλκοόλ προστέθηκε ακόμη ένα ναρκωτικό που θα κάλυπτε τις αντιδράσεις του κόσμου.

Δεύτερον ο καπιταλισμός ως κοινωνική σχέση άκρως προσαρμοστική, προβλέπει τη δημιουργία παράλληλα με την καταναλωτική κουλτούρα της μητρόπολης μιας αντικουλτούρας που θα αρνείται σε προσωπικό επίπεδο την καταναλωτική αφρονία, θα απαιτεί την “επιστροφή στη φύση” και στα πλαίσια αυτής της αντικουλτούρας

θα βρίσκεται και η χρήση μαλακών ναρκωτικών. Μόνο που αυτή η ανάγκη για την εμπειρία της μέθης (από τα drugs) δεν είναι πλέον φυσική αλλά ιστορικά καθορισμένη. Στο σημερινό σημείο καπιταλιστικής ανάπτυξης τα ναρκωτικά (νόμιμα ή παράνομα) παράγονται με μόνο σκοπό να καταναλωθούν (με την οικονομική έννοια της λέξης). *Είναι ο νόμος της αγοράς που διέπει την παραγωγή και κατανάλωση τους και όχι οποιαδήποτε μη καταναλωτική, μη εμπορική κοινωνική σχέση* όπως πχ η γιορτή (όταν εννοείται ως “κοινωνικός οργανισμός” και όχι ως εκτόνωση από την καπιταλιστική καθημερινότητα). Και αυτό γιατί ο μόνος τρόπος να πραγματοποιηθεί η εμπειρία της μέθης είναι η μεσολάβηση της αγοράς- βασική διαδικασία για το σύστημα.

Για μεγάλο μέρος της νεολαίας η χρήση μαλακών ναρκωτικών έχει γίνει αναπόσπαστο κομμάτι του τρόπου ζωής. Δεν είναι νοητή μια συνεύρεση χωρίς την χρήση ούτε “έξοδος” χωρίς “να έχεις φτιαχτεί”. Όλα μες στα πλαίσια συγκεκριμένου στυλ διασκέδασης, επιτρεπτό, προβλέψιμο, επαναλήψιμο και τελικά πληκτικό και απρόσωπο. Μιλάμε για τον υπόγειο κόσμο του ιδιώτη, του καταναλωτή. Δεν είναι τυχαίο ότι η μαστούρα συνδυάζεται με τον “ελεύθερο” χρόνο-παύση από την εργασία και διασκέδαση (για να μπορεί να συνεχιστεί έπειτα η πληκτική μισθωτή δουλειά) και με την “κουλτούρα” του γηπέδου στα πλαίσια της οποίας ο νεολαίος της μητρόπολης μπορεί να βγάλει ανώδυνα για το

σύστημα την επιθετικότητα μιας εξαήμερης ολοκληρωτικής υποταγής “πίνοντας” το “μαύρο” του, παίζοντας κλοτσίδα με τα MAT, βρίσκοντας “εχθρούς” και φίλους... Δεν είναι επίσης τυχαίο ότι στο στρατό γίνεται ευρεία χρήση χασίς (εις γνώση της στρατιωτικής μηχανής) για ευνόητους λόγους.

Τέλος ας ασχοληθούμε με το αίτημα να αναλάβουν οι γιατροί την επίβλεψη της χρήσης σκληρών ναρκωτικών και να χορηγούνται αυτά από τα νοσοκομεία για τους χρήστες. Οποιος έχει αρρωστήσει έστω και μια φορά και έχει έρθει σε επαφή με την μεγάλη βιομηχανία που ονομάζεται “Υγεία” και διαθέτει λίγο μυαλό μπορεί να καταλάβει σε τι εφιαλτικές καταστάσεις θα φτάναμε αν πραγματοποιούνταν η πρόταση αυτή. Γιατί ένα και ένα κάνουν δύο.

Έλεγχος της χρήσης της ηρωίνης από τους γιατρούς σημαίνει έλεγχο από τη φαρμακοβιομηχανία (μια από τις τρεις μεγαλύτερες βιομηχανίες στον κόσμο). Αυτά δεν είναι απλώς κινδυνολογίες, γιατί σήμερα το ίδιο γίνεται με τα αντιβιοτικά με κίνδυνο να χαθεί σιγά-σιγά αλλά σταθερά ο έλεγχος ακόμη και πολύ απλών λοιμώξεων. Όλα στο βωμό του κέρδους και σίγουρα οι φαρμακοβιομηχανίες δε θα έχουν κανένα πρόβλημα να διαφημίζουν τίποτα γραβατωμένοι πλασιέδες το νέο τους ναρκωτικό. Ας μην ξεχνάμε ότι η ηρωίνη παρασκευάστηκε ως ημισυνθετικό παράγωγο του οπίου από ένα άγγλο χημικό και κυκλοφόρησε νόμιμα στην αγορά το 1898 από τη γνωστή γερμανική εταιρία Bayer (βλέπε τη

διαφήμιση πάνω). Αλλά όλες αυτές οι απόψεις είναι συνέπεια μιας αντίληψης που υπάρχει σε πολλούς προοδευτικούς και αριστερούς περί ουδετερότητας της επιστήμης και της τεχνολογίας- αλλά εδώ μπαίνουμε σε άλλα χωράφια...

ΣΥΝΟΨΙΖΟΝΤΑΣ

Εδώ δεν προσπαθήσαμε να πάρουμε θέση υπέρ ή κατά της νομιμοποίησης των ναρκωτικών όπως θα ήταν πλίδιο να ήμασταν υπέρ ή κατά της νομιμοποίησης πχ του μαλακού αλκοόλ (μπύρα κλπ). Αυτό που θέλουμε να πούμε είναι ότι η διάδοση των ναρκωτικών κυρίως στα φτωχά στρώματα αυτής της κοινωνίας και στους νεολαίους ούτε η ποινικοποίηση ούτε η αποποινικοποίηση θα την σταματήσει. Η διάδοση είναι συνέπεια του ίδιου του συστήματος και η καταστολή μόνο ένα σύμπτωμα του προβλήματος και σε καμιά περίπτωση αιτία. Ως αναρχικοί δεν μπαίνουμε στο δίλλημα “υπέρ ή κατά” που δε ξεφεύγει από το καθεστωτικό

ιδεολογικό πεδίο (άλλωστε “υπέρ” ή “κατά” μπορείτε να βρείτε και στις νεολαίες των κομμάτων). Το να αιτείσαι την νομιμοποίηση των μαλακών ναρκωτικών είναι το ίδιο πχ με το να αιτείσαι 15% για την παιδεία- και τα δύο δε λύνουν κανένα πρόβλημα...

σημείωση:

Σ’ αυτή τη πρώτη προσπάθεια προσέγγισης μας ενός πραγματικά ευαίσθητου (sic) θέματος δεν σημαίνει ότι διεκδικούμε το αλάθητο και ότι η άποψη αυτή δε συζητιέται. Το αντίθετο. Η άποψη είναι ένα χάρτνο καραβάκι που ρίχνεις στο κοινωνικό αρχιπέλαγος. Δοκιμάζεται. Επηρεάζεται και αλλάζει με τον διάλογο.